

tilbage til de gamle Aldersgrændser, efter som Premierlieutenanter over 42 Aar dog virkelig maa regnes for at være gamle nok. Man siger, at man forlanger ikke mere Styrke af en Premierlieutenant end af en Capitain; begge to skulle gaa tilfods, og begge skulle kunne ligge ude under aaben Himmel uden at blive syge. Forfaavidt er Forbringningen til deres fysiske Styrke ganske vist akkurat den samme, men jeg tror dog, man kan sige, at hvis man lader Premierlieutenanter blive betydelig ældre, end de ældste ere nu, vil det have tilfølgende, at man vil faae Premierlieutenanter i Tjenesten, som i Virkeligheden ere nedbrudte, om ikke af Alder, saa af en lang og sløvende Tjeneste, som udføres, uden at de have noget egentligt Ansvar for den og altsaa heller ikke den Fornøielse, den Glæde af Tjenesten, som følger af Ansvaret. De ville være nedbrudte af Næringsforger, man vil ikke, hvilke Bestemmelser der saa end træffes og alle-rede ere trufne, kunne hindre, at naar Folk kunne blive 55 Aar gamle, inden de blive Capitainer, gik de sig som Premierlieutenanter, hvad de jo iøvrigt ogsaa gjøre nu. De ville altsaa være nedbrudte af Næringsforger eller af Slid og Slæb for det daglige Brød, af Slid og Slæb i helt andre Retninger end den ene Retning, i hvilken man maatte ønske, at Officererne arbejdede. Den ene vil drive et Pottemagerværksted, den anden vil oversætte daarlige franske Romaner til en Avis, den tredje vil lære i en Skole eller holde en lille Pugestole o. s. v. o. s. v. Denne Maade at tjene det daglige Brød paa vil svække disse Folks Kræfter, vil svække deres Energi, deres Interesse for Kongens Tjeneste i en saadan Grad, at man vistnok vil kunne sige, at længe inden de ere 55 Aar, ere de aldeles uqualificerede til at være Officerer. Noget Egnende gjaelder om Capitainer. De Capitainer, der ere henved 52 Aar gamle, ere saamænd rigelig gamle nok for den Tjeneste, der er for dem at udrette, og jeg tror derfor, at man skal meget nødtig sætte den Grændse, vi nu have ved det 52de Aar, op til det 55de. Der er endnu en Ting at bemærke ved en saadan Forandring af Aldersgrændsen. Det bedste Argument, der er fremsført til Fordel for en Forandring af Aldersgrændsen, er dette, at Armeen tæller for Sieblikket en stor Mængde Officerer, der ere komne ind ved Krigen i 1848, Folk, der have gjort udmærket god og hæderlig Tjeneste i 4 Felttog og netop nu staa paa Rippet til at maatte falde for denne Aldersgrændse af 52 Aar; thi alle vi Officerer fra 1848 ere lige oppe ved den Grændse. Ja, ganske vist, det er humant nok at give dem endnu de 3 Aar, i hvilke de ikke alene som hidtil kunne blive staaende i Tjenesten, men endogsaa ville kunne gjøre sig et, rigtignok noget svagt, Haab om at kunne avancere; men naar saa de 3 Aar ere omme, ere vi akkurat lige vidt,

saa vil Regjeringen blive nødsaget til at afstædig de samme Mænd, fordi de have naaet Aldersgrændsen 55 Aar, og jeg tror, at saa kan man ligesaa gjerne springe i det, hvad man synes er haardt, som krybe i det; det vil kun være Galgenfrist at sætte Aldersgrændsen op fra 52 Aar til det 55de. Desuden maa man huske paa, at, naar man ved at forandre Aldersgrændsen gjør nogle Officerer en Tjeneste, saa gjør man tillige en hel Hærstare af deres Eftermænd en Ulempe. Naar man sætter Aldersgrændsen op for Capitainer til 55 Aar, saa vil det have til Følge at en hel Del Lieutenanter, som nu kunne gjøre sig noget Haab om, ja endogsaa have en temmelig rimelig Udsigt til i en menneskelig Alder at naae Capitainsepaulletterne, blive berøvede dette Haab; hvad man giver til den ene, tager man altsaa fra den anden. Jeg tror derfor, at man meget nødtig maa forandre Aldersgrændserne, naar man engang har sat dem. Vil man endelig forandre dem, ja, hvis det virkelig er nødvendigt, vil jeg sige: Lad os saa faae dem satte ned fra 52 Aar for Capitainer til 48 Aar, fra 42 Aar for Premierlieutenanter til 38. Det vil jeg kunne være med til, thi Ungdom er nu engang en Kvalifikation, som hører med til Haandværket; det er en gammel Sætning, at Lykken er en Kvinde, og den smiler helst til den Unge.

Fallesen: Jeg skal ikke trætte det høje Thing med Detailler. Flere ærede Medlemmer have igaar og en æret Raler idag udtalt sig om saa mange Enkeltheder i Loven, at jeg ikke vil finde det rigtigt at forsætte paa samme Vei. Jeg kan i alt Væsentligt slutte mig til, hvad der er sagt, og jeg skal ikke komme ind paa enkelte mindre Nuancer, der kunne være i vor Opfattelse. Der er dog et Par Punkter, jeg rent eksempelvis vil komme til at berøre. Det vil jo være paa-faldende for Enhver, der har set de to Forsvarslove, der ere komne herind fra det andet meget ærede Thing, hvorledes der i disse Love gjør sig forskellige Principer gjældende. De Principer, man anerkjender i den ene Lov, synes man at underkjende i den anden Lov. Det er jo meget glædeligt for os Alle, naar vi i Svøvnsløven se, at den i alt Væsentligt eller paa mange væsentlige Punkter styrker Svøvnsløven, saaledes som det bestod, at der paa intet Punkt er en Tilbagegang, at man paa intet Punkt har maattet bringe noget Offer, men at, som sagt, Styrken er kommen tilstede paa mange Punkter. Ser man nu, hvorledes det er gaaet til med Hærløven, finder man, at der har man ikke fulgt det Princip at styrke det Bestaaende. Man har forandret 30 Batalioner til 20, 15 Eskadroner til 12, Kadrerne har man svækket og saa fremdeles; her synes altsaa